

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ L. MORELL

ΤΟ "ΑΝΤΑΝΤΕ,, ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

Ο μικρούλης Οδγος έβλεπε ένα θείο όνειρο...

τού καθηγητού ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί, άρχίζοντας από τόν Κάρλ Ρίττερ τόν ύψηλώσω βιολονταελλάστα, μέ τά ψαρά μαλ- λιά ός τόν Οδγο Σνάιντερ, τόν μικρό βιολιστή, τόν προστατευ- όμενο τού Ρίττερ, πού όταν στεκόταν δίπλα στόν Κάρλ, έφθα- νε ίσα-ίσα ός τή μέση του.

Ή πόρτα τής σάλλας άνοιξε και μιά νέα, ντυμένη μέ βαρύ πέθσο, μπήκε στην αίθουσα. Ο διευθυντής τού Ώδειου τή συ- νόδευε.

-Σάς παρακάλεσα νά περιμένετε, ειπε ή νέα στούς μουσι- κούς, γιατί θέλω νά σας άνακοινώσω μιά από τίς τελευταίες θελήσεις τού πατέρα μου και καθηγητού σας. Λίγες μέρες πριν από τόν θάνατό του μού άνέθεσε νά σας ύπεθυμώσω τίς σύμφ- βουλές πού σας έδινε πάντοτε, άν θέλετε νά γίνετε μιά μέρα κύρια τής τέχνης σας. Σύμφωνα μέ τήν τελευταία του έπιθυ- μιά θά θραβευθί μ' αυτό τόν ένθύμιο όποιος από σας έπιτύχει τήν καλύτερη σύνθεση, σύμφωνα μέ τούς όρους πού θά σας πώ.

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά ή φρουλάιν Χέρτσελλ, τούς έ- δειξε ένα χρυσό σταυρό, λεπτοστάτης τέχνης και μεγάλης αξίας, τόν όποιο ο καθηγητής Χέρτσσελλ φορούσε πάντοτε κρεμασμένο στην άλυσίδα τού ρολογιού του.

Τά μάτια όλων έλαμπαν μέ μιά κρυφή έλπίδα, σάν άκουσαν τά λόγια τής νέας. Βγαίνοντας από τή σάλλα, ή νέα στάθηκε μιά στιγμή κοντά στόν μικρό Οδγο και χαιδεύοντας τίς πλού- ριες εσθές μπουκλιές τών μαλλιών του, τόν ρώτησε μέ καλω- σήνη:

- Θά διαγωνισθής και σύ, θέβαια, μικρέ Οδγο;
- Ω! φρουλάιν Χέρτσελλ, πολύ τό έπιθυμώ! Άλλά είνε δύ- νατόν ποτέ νά διαγωνισθώ μέ τόν Χέρρ Ρίττερ ή τόν Χέρρ Σμίτ, πού έχουν κάνει τόσες ώρατες συνθέσεις ός τώρα;
- Δέν έχει νά κάνει, μικρέ μου... Ή έμπνευσις έρχεται καμμιά φορά όταν δέν τήν περιμένει κανείς. Καί πιστεμέ με, αυτή είνε ή καλύτερη μουσική!
- Τί είνε έμπνευσις, φρουλάιν;
- Ή έμπνευσις έρχεται, άπάντησε ή νέα γελώντας, όταν ά- κούς κανέναν άγγελιο νά ψιθυρίζει μιά άγνωστη μελωδία μέσα στη καρδιά σου και γράφεις κατόπιν έκείνα πού άκούσες!
- Ένώ έφευγαν μαζί από τόν Ώδειο, ο Κάρλ ρώτησε τόν μι- κρό Οδγο:
- Ε! Οδγο, τί λές; Θά λάθεις μέρος στο διαγωνισμό;
- Ο μικρούλης άπάντησε δειλά πώς δέν ήξερε άν θά τολμού- σε... μθ θά προσπαθούσε.

-Τό ίδιο θά κάνω κι' έγώ, άπάντησε ο Κάρλ μ' ένα εϋθυμο γέλιο. Νά ίδουμε ποιός θά πάρη τόν σταυρό!

Ο Κάρλ Ρίττερ, μολοντί φαινόταν άπότομος, όστόσο ήταν πονόψυχος και πολλές φορές ο τραχύς τρόπος του έκρυβε μιά θαθειά συγκίνηση. Έτσι και τότε πού πέθανε ο φίλος του και συνάδελφός του, ο Σνάιντερ, ο Κάρλ λυπήθηκε τόν Οδγο, τό φτωγό παιδάκι πού δέν είχε πειά κανέναν στόν κόσμο και τό πήρε μαζί του όπό τήν προστασία του. Καί όταν μιά μέρα έτυχε ν' άκούση τόν μικρούλη, ο όποιος προσπαθούσε νά παίξει κάποια μελωδία σ' ένα παλιό, άχρη- στευμένο βιολι, πού είχε θρη ριγ- μένο στό σοφάκι τού σπιτιού, τού έκανε τόση έντύπωσι τού παιζίμου τού παιδιού, όστε από τότε άπο- φάσισε νά τόν βοηθήση νά σπου- δάση. Ο Κάρλ είχε τήν πεποί- θση πώς είχε άνακαλύψει μιά κρυμμένη μεγαλοφυία. Κι' αλή- θεια, ο μικρός Οδγος έκανε κα- ταπληκτικές προόδους και φαινό- ταν πώς μιά μέρα θά γινόταν διά- σσημος βιολιστής.

Ή ημέρα τού διαγωνισμού πλησίαζε και όλοι στο Ώδειο έ- λεγαν πώς άσφαλώς ο Κάρλ Ρίτ- τερ θά κέρδιζε τό θραβείο. Ώ- στόσο, όλοι οι παλιόι μαθηταί τού καθηγητού Χέρτσσελλ είχαν έτοιμάσει κάποια σύνθεσί τους και περιμέναν μ' άνυπομονήσια τήν μεγάλη ημέρα τού μουσι- κού άγώνος.

Μονάχα ο μικρός Οδγος ήταν άπελπισμένος. Ή καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά κάθε φορά πού προσπαθούσε νά έργα- στη και γινόταν τόσο νευρικός, όστε όλες του ή προσπάθειες πήγαιναν χαμένες.

Έτσι έφτασε ή παραμονή τού διαγωνισμού και δέν είχε έ- τοιμάσει τίποτε. Ο Οδγος καθόταν τώρα μέσα στην κάμαρα του και μέ πικρία σκεφτόταν πώς δέν άξίζει τίποτε, πώς ποτέ δέν θά μπορούσε νά γίνη διάσσημος καλλιτέχνης...

-Τό θέβαιον είνε, μουρμούρισε μελαγχολικά, πώς είνε τολ- μηρό εκ μέρους μου νά θέλω νά διαγωνιστώ μέ τόν Κάρλ Ρίτ- τερ, πού έχει συνθέσει τόσα ώραία κομμάτια ός τώρα... Θά ή- θελα όμως κάτι νά συνθέσω κι' έγώ...

Ο μικρούλης θυμήθηκε πάλι τά λόγια τής φρουλάιν Χέρ- τσελλ.

«Ή έμπνευσις έρχεται ξαφνικά, όταν δέν τήν περιμένεις... Αυτή είνε ή καλύτερη μουσική... Ίσως ν' άκούσης έναν άγγε- λο νά ψιθυρίζει μιά μελωδία μέσα στην καρδιά σου». Μά νά, πού ο άγγελος δέν έχει έλθει ακόμα!

Κι' ο μικρός Οδγος άναστήσανε.

Άλλά κι' ο Κάρλ Ρίττερ ήταν άπροετοιμαστος ακόμα για τόν διαγωνισμό τής έπομένης. Ήταν ή συνθέσιά του νά περι- μένη πάντοτε τήν τελευταία στιγμή. Είχε θέβαια μερικές πρόχει- ρες σημειώσεις, αλλά, όταν κάθισε έκείνο τό θράδι για νά έ- τοιμάσει τή σύνθεσι του, μάταια προσπαθούσε νά συγκεντρώση τή σκέψι του... Δέν μπόρεσε νά κάνει τίποτε. Τότε νευριασμένος πέταξε τά χαρτιά άπάνω στο τραπέζι του, πήρε μιά καρέκλα και κάθισε δίπλα στο άνοιγό παράθυρο. Άναρωτιόταν τώρα μέ περιέργεια, άν ο μικρός Οδγος, πού κοιμόταν τόσο έντασι- στος στο δίπλανό δωμάτιο, είχε συνθέσει τίποτε... Κατόπιν σέ- φθηκε άλλα πράγματα. Ο Κάρλ θυμήθηκε τά παλιά νεανικά του χρόνια, πού τά πέραςε πάντοτε σ' μιά θεληματική μοναξιά για ν' άρρασιωθή δλόκληρος στην τέχνη του και συλλογιζόταν τώρα μέ κάποια κρυφή λύπη πώς άδικά είχε στερηθή τήν ευ- χία τής οικογενειακής ζωής, πώς τά γεράματα πλησίαζαν χω- ρις νά υιοθή καμμιά άγάπη παιδιού κοντά του. Καλά πού ει- χε τόν Οδγο! Τουλάχιστον ένιωθε τή ικανοποίησι πώς είχε έυεργητήσει τό φτωγό αυτό παιδάκι και σ' αυτόν είχε συγκε- ντρωθή τώρα όλη ή αγάπη του. Ο Κάρλ έμεινε αρκετή ώρα ά- κουμπισμένος στο παράθυρο, θυσιόμενος στις μελαγχολικές σκέψεις του. Σιγά-σιγά, ή θαθειά οιγή τής νύχτας τού έφερε τήν έπιθυμία νά παίξει κάτι στο βιολονταέλλο του. Πήρε τό βρ- γανο από τή θήκη του και άρχισε οϊγά νά παίζει. Είχε χρόνια νά παίξει έτσι, μέσα στη σιγαλιά τής νύχτας, μονάχα για τή δική του ευχαρίστησι. Στη άρχή έπαϊξε άφηρημένος, όστόσο ξαφνικά, κάτω από τό δοξάρι του βγήκε μιά γλυκειά μελωδία πού γέμισε τήν κάμαρα μέ τούς άρμονικούς ήχους τής. Καί τό «μοτίβο» έρχόταν τώρα μονόχο, τό άβίαστο, και έπαναλαμβα- νόταν σάν μιά γνωστή έπωδός.

Πολλές φορές ο Κάρλ ξανάπαιξε τόν ίδιο σκοπό, ποικιλώντας τόν μέ διάφορες «θρασιαιόνες» όποιο στο τέλος άτελήθη πού είχε συνθέσει τό ώραιότερο «Αντάντε» πού μπορούσε νά όνειρευθί. Είχε πειά τήν πεποίθησι, πώς ή αύριανή δοκιμασία θά ήταν ο θριαμβός του! Άλλά προτού γράψει τή μουσική, έ- πανελαβε πολλές φορές τή σύνθεσι του, όστόσο τήν τελειο- ποίσε. Κατόπιν κάθισε μπροστά στο τραπέζι κι' άρχισε νά γράφη...

Στό διάστημα αυτό, ο μικρός Οδγος, πού είχε άποκινομήθι μέ τόν κρυφό καυμό του, έβλεπε ένα θείο όνειρο! Ένας άγγε- λος δλόδευκα ντυμένος έγερνε πάνω άπ' τό προσκεφάλό του. Μέ τό ένα χέρι κρατούσε ένα βιολι και στο άλλο τό δοξάρι του και ξαφνικά άρχισε νά παί- ζη μιά ούρανια μελωδία. Κατό- πιν ή όπτασία έσθουσε οϊγά-οϊγά και μονάχα ή γλυκειά μουσική έξοκαλοούσους ν' άκούγεται. Ο Οδγος άνοιξε τά μάτια του και κούταξε τριγύρω μέ μέ άπορία. Άλλά έπειδή ή μελωδία εξακο- λουθούσε, για νά μή χαθί τό θείο όνειρο, έκλεισε πάλι τά μά- τια. Ώρες δλόκληρες ο μικρού- λης έμεινε άκίνητος, μαγευμένος μέ τή γλυκειά συναίσθησι πώς ό- νειρευόταν πάντοτε, πώς ή έμ- πνευσις είχε έλθει επί τέλους! Κι' όταν έσθουσαν ή τελευταίες νότες, ο Οδγος άνακάθησε στο κρεβάτι του και άναρωτήθηκε

Άφοσιώθηκε δλόκληρος στην έκτέλεσι τού «Αντάντε» τού όνειρού του...

άν είχε ιδή όνειρο ή μήπως ήταν πραγματικός; 'Αλλά σιγά-σιγά τά θλιεράς του θάρυναν, δέν μπόρεσε να κρατήση τά μάτια του ανοιχτά, τό κεφάλι του έγειρε πάλι άπάνω στό προ- κέφαλο, κι' ό μικρούλης άποκοιμήθηκε...

Σάν ζύπνιος τό πρωί, ό Οδύος θυμήθηκε άμέσως τ' όνειρό του και σ' τ' αυτιά του άνηχοόσε άκόμα ή γλυκειά μελωδία που είχε άκούσει τή νύχτα μέσα στόν ύπνο του. "Ω! άς μπορού- σε να θυμηθώ!... Προσπάθησε να σφυρίξη τό σκοπό και μονομιζό- σθε άναγνώρισαν στη μνήμη του! "Άρπαξε τό θιολι του και έπαιξε τό κομμάτι, κατόπιν με συγκίνησι, με φόβο σχεδόν, για τό παράδοξο φαινόμενο, πήρε χαρτί κι' άρχισε να σημειώνη τις νότες του «'Αντάντε», του όνειρου του. Τρελλός από χαρά, σκεπ- ττόταν πώς τώρα άριστά θα μπορούσε να συναγωνιστή με τους άλλους και ποιός ξέρει!... ίσως να κέρδιζε τό θραβείο!

Ό μικρούλης κοπίασε πολύ, ώστόσο να κατορθώση να γράψη τό άκομπανιamento της θείας έκείνης μελωδίας, άλλα στό τέ- λος τό κατάφερε. Καί όταν την ώρισμένη ώρα ό Κάρλ Ρίττερ έπείστρεψε από τή δουλειά του και πέρασε από τό σπίτι για να πόν πάρη να πάνε μαζί στό 'Ωδειό, ό μικρός ένοιωσε τό κε- φάλι του ζαλισμένο από τήν προσπάθειά του και τό μέτωπό του και τά χέρια του έκαγαν από τήν άγωνία και τήν έλπίδα. Σιωπηλός άκόλουθησε τόν Κάρλ Ρίττερ.

'Η άίθουσα τών συναυλιών ήταν γεμάτη κόσμο, όταν έφθα- σαν εκεί. 'Ο Κάρλ Ρίττερ και ό Οδύος μπήκαν μέσα τελευταίοι και τελευταίοι θα έπαιζαν. Πρωτα ήρθε ή σειρά του Οδύου να παίξη. Με τρεμμένο χέρι έδωσε στόν καθηγητή που θα τόν συνόδευε στό πάνω τή σύνθεσί του κι' άρχισε, δειλά στόν άρ- χή, να παίξη. 'Αλλά άμέσως έξασσε και άκρασάς και διαγωνι- σμό και άφοσιώθηκε ολόκληρος στην έκτέλεσι του «'Αντάντε», του όνειρου του...

Με τις πρώτες νότες που άκουσε, ό Κάρλ Ρίττερ πετάχτηκε όρθός... Διάθεσε! 'Ο μικρός άθλιος του είχε κλέψει τή σύνθεσί του... Πιθανόν να τήν είχε άντιγράψει τις ώρες που αυτός έλειπε στη δουλειά του. Συγ- γισμένος ό Κάρλ, ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθώ, να φωνάξη, να δείξη τά χειρόγραφα, που είχε στην τσέπη του! 'Αλλά όταν κύτταξε τόν μικρού- λι που έπαιζε με τόση πεποίθησι, ό- ταν είδε τό ώχρο πρόσωπό του και τήν παράξη φλόγα που φώτιζε τά μεγάλα, θαθυγάλανα, όνειροπόλα μάτια του παιδιού, συγκινήθηκε και, συνεπαρμένος από τή θεία μελωδία, από τή δική του έμπνευσι, που τόσο καλά απέδιδε ό μικρός προσταυμέ- νός του, ό Κάρλ Ρίττερ στάθηκε άναποφασιστός...

Για μία στιγμή, μιá θαθειά σιγή ά- πλώθηκε στη σάλλα, όταν έπαψε ό Οδύος να παίξη. Κατόπιν, μονομιάς, ό άκρασάτι έξέσπασαν σε ζωηρά χει- ροκροτήματα και σε έπευφημίες... 'Αλλά ό Οδύος σήκωσε τό χέρι του κι' έγεννε πώς ήθελε να μιλήση. Τό- τε, με φανερή συγκίνησι δηγήθηκε τό παράδοξο όνειρό του, εί- πε πώς ένας άγγελος του είχε ύπαγορευσι τό «'Αντάντε» που είχε παίξει πρό όλίγου και πώς τούσι ή σύνθεσι δέν έπρεπε να θεωρηθώ δική του, έκτός από αυτό ήταν ή «έμπνευσις» που τού είχε πη ή φρούλαίν Χέρτσελλ...

Βαθεία συγκινημένος ό Κάρλ Ρίττερ κύτταξε τόν μικρούλη. Πώς ήταν δυνατόν να μιλήση, να φανερωσι τήν αλήθεια! Νά γκρεμισθώ 'να λόγο του τό δεινρα του παιδιού!... Και τότε ό Κάρλ έδινε τα χειρόγραφα που είχε στην τσέπη του και μ' ένα παράδοξο χαμόγελο στα χείλη, έξοχισε σε χίλια κομ- μάτια τή σύνθεσί του.

Ό Οδύος πήρε τό θραβείο! 'Από τότε φορεί τόν σταυρό του καθηγητό Χέρτσελλ κρεμασμένο στην άλυσσιδα του ρολογιού του, όπως τόν φορούσε κι' έκείνος και τόν δείχνει με συγκίνησι και περιφάνεια στους φίλους του.

Όστόσο, ποτέ δέν έμαθε τήν προέλευσι της έμπνευσός του, που τόν έκανε να γράψη τό «'Αντάντε» του όνειρου του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Στό Λεύκωμα ενός Γερμανού πρεσβειτού, που ήταν νανιώδης συλλέ- κτης αυτογράφου, ό Γκιζώ είχε γράψει :

«'Οφείλει κανείς να συγχωρή τά περισσότερα, άλλα να μην ξεχνά τίποτε».

Κάτω άπ' τά λόγια αυτά του Γκιζώ ό Θιέρρος έγραψε τά εξής :

«'Αιγή λήθη δέν θα έδωλαπε τήν συνάντημ».

Κι' έπειτα άπ' τόν Θεόσο, έγραψε ό Βισμας τά εξής :

«Τό καλύτερο είναι να κατορθώνη κανείς να του τά συγ- χωρούν όλα».

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τήν γυναίκα, τά λήθη την κάνουν ξεπασμένη, ή ώμορφιά ύποπτη κι' ή άσχημία μιστή. Είρ. Αισώπλου

Η άγίαρτερες άρρώστειες τού άνθρώπου έχουν μόνο μιá παρηγο- ριά : τήν γυναίκα. Λιδάβιος

Η γυναίκες δέν αγαπούν παρ' ό μόνον τόν έαυτό τους. Κάθε γυναίκα για να ίκανοποιή τά γούστα της και τις φιλοδοξίες της, είναι ίκανή να πάρη για άνδρα της και τό διάβολο!... 'Ισπανική Παροιμία

Μη δίνετε ποτέ τήν παραινχρότερη πίστι στις ύποσχέσεις μιás γυναι- κας, γιατί ή καρδιά της μοιάζει μ' ένα τροχό, που διαρκώς γυρίζει. Γαλλική

Η ώμορφη γυναίκα δέν είναι ποτέ φτωχή. Δανική

Ό άνδρας που θέλει να προσώμη, πρέπει να συμβουλεύεται τήν γυ- ναίκα του, πίν κάνει κάτι. Βελγική

Τό μάτι κάνει τήν άγάτη. Καταλανική

Όταν ή φτώχεια μπαίνει από τήν πόρτα, ό έρωτας φεύγει από τό παράθυρο. 'Αγγλική

Η γυναίκα αγαπάει τόν άγγελο, άλλα τρελλανεται για τό διάβολο. 'Ισπανική

Τόσο σπάνιο είναι τό να ιδής μιá γυναι- κα να κλαίη, όσο και μιá χίρα ξετόλητη. 'Ιταλική

Η γυναίκα στόν έρωτα βρίσκει χίλιες δυό τρόπους για να ξεγείλη τόν άνδρα. Καί τό πιο άθλιο κοριτσάκι, άπάνω στό πεδίο της άγάτης, νικάει και τόν πιο τετραπέγατο άνδρα. Κα Ντ' 'Αλαμπέρ

Έκείνος που παίρνει στα σοβαρά τις γυναίκες, είναι μοσονύχης. Μπέρναρ Σώ

Η γυναίκα... Η 'Ιριδα τών θελλών τού βίου. Τό λυκόφως, που άπομακρύνει τά σύννεφα και προαναγγέλλει ότι θα ξημε- ρώσει μιá μέρα γλυκειά και φωτεινή. Λόδοξος Βιρβων

Άπ' όλα τά αγαθά, που μπορεί να μάς χαρίσι ή τύχη, ή άφοσιωμένη σύνοχος εί- ναι τό καλύτερο, τό πιο σπάνιο δωρο. Π ώ π

Όποια κι' άν είναι μιá γυναίκα, όφείλουμε να τήν σεβόμαστε, και από παντός όταν είναι μητέρα. Η μητέρα είναι ή άνοιξι, που μάς χα- ρίζει νανωτερα βλαστάρια της ζωής και γι' αυτό δέν πρέπει ποτέ να τήν βλέπουμε με δυσαρία. Νόουλις

Μόνον ή μητέρες πρέπει να θεωρούνται ως τέλειες γυναίκες. Λόδοξος Λίτλετον

Άν γινόμουν βασιληάς όλου του κόσμου, για κορώνα μου θα διά- λεγα τήν πιο ώμορφη γυναίκα. Μπούρζ

Ό προορισμός της γυναίκας είναι να μένη μέσα στό σπίτι. Χρυσόστομος

Γυναίκα, ό σύζυγός σου είναι ό κούριός σου, ή ζωή σου, ό φύλακας σου, τό κεφάλι κι' ό βασιληάς σου. Αυτός φροντίζει για σένα. Στη στεριά ή στη θάλασσα, βαρεία δουλεύει για σένα. Παλεύει 'να όλα τά στοιχεία της φύσεως, έκτίθεται σε θύελλες, στα κούρα και στις ζέστες, ένα σύ, άσφαλισμένη μέσα στό σπίτι σου, ησυχάζεις. Δέν ζήτησι από σένα, παρ' ό τόν έρωτα, τή χαρά και τήν ύπακοή. Μιά μικρή δηλαδή άνταναοιή για ένα τόσο μεγάλο χούος! Σαίξπηρ

Γυναίκα, πάντα ως τήν τελευταία πνοή μου, θα γλυκαίνη τά χείλη μου τό όνομά σου!... Τσέστερ

Είνε γεγονός ότι στόν έρωτα ή γυναίκες είναι παντοδύναμες, άλλα είναι έπίσης γεγονός ότι τήν παντοδυναμία τους τήν όφείλουν περισσό- ταν στη μορφή τών έρωτευμένων άνδρων, παρ' ό τή δική τους τήν ώμορφιά. 'Ιούλιος Λεξάντ

